

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2913/05
05.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михаила Рулића, Звездане Лутовац, Николе Станојевића и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, као правног следбеника покојног ПП, а које заступа АБ, адвокат, против тужених Општине Раковице из Београда, коју заступа Јавни правобранилац Општине Раковица, Дирекције за грађевинско земљиште за изградњу града Београда и Републичке дирекције за путеве Београд, ради поништаја споразума о накнади, решавајући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 13643/03 од 30.06.2004. године, у седници већа одржаној дана 05.07.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 13643/03 од 30.06.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог општинског суда у Београду П. бр. 1109/00 од 15.05.2003. године у ставу један изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се поништи споразум о накнади закључен дана 15.10.1990. године на записнику Општинског секретаријата за привреду и финансије Општине Раковица - Управе за имовинско-правне послове у делу који се односи на одређивање накнаде за изузети сукориснички део земљишта и то 1/2 катастарске парцеле бр. аа старог премера КО ВВ, који одговара катастарској парцели вв новог премера КО ВВ, земљишно-књижног корисника АА, као и за сукориснички део земљишта од по 1/2 катастарске парцеле гг старог премера КО ВВ, који одговара катастарској парцели дд новог премера КО ВВ и катастарске парцеле њђ старог премера, који одговара катастарској парцели ее новог премера КО ВВ, земљишно-књижних корисника покојног ПП и АА. Ставом два изреке одбијен је као неоснован захтев тужилаца за надокнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. бр. 13643/03 од 30.06.2004. године одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и потврђена је првостепена пресуда Другог општинског суда у Београду.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужиоци побијају правоснажну пресуду донету у другом степену, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. претходно важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 4. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде из члана 354. став 1. а у вези са чланом 7. и 8. и 354. став 2. тачка 14. ЗПП на које се указује ревизијом. Током првостепеног поступка суд је потпуно истинито утврдио све спорне чињенице од којих зависи одлука о тужбеном захтеву, а одлуке судова донете су на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног поступка. За своје одлуке нижестепени судови су дали јасне и непротивречне разлоге сагласне садржини исправа и записника у списима.

Неоснован је навод ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању између тужилаца и тужених закључен је споразум о одређивању накнаде за експроприсану непокретност дана 15.10.1990. године пред надлежним органом Управе за имовинско-правне послове Општинског секретаријата за привреду и финансије Општине Раковица. Тада је бившим власницима учињена понуда у усменом облику у износу од 83,80 тадашњих динара за 1 м² експроприсане непокретности, који су исти прихватили и новчани износ накнаде примљен у судски депозит подигли дана 13.01.1991. године. Тужиоци су захтев за поништај предметног споразума засновали на недостатку писмене понуде о висини накнаде у поступку који је претходио закључењу споразума, чињеници да тужилац ББ за заступање свог оца ПП није поседовао овлашћење оверено пред судом, већ је исто било оверено пред органом управе, да су од стране овлашћеног лица које је спроводило поступак доведени у заблуду како у погледу висине максималног износа накнаде за 1 м² експроприсаног грађевинског земљишта, тако и пропуштањем давања обавештења о предстојећем доношењу новог Закона о експропријацији којим је предвиђена знатно већа накнада за изузето земљиште сматрајући па

Закон о експропријацији, којим је предвиђена знатно већа накнада за изузетно земљиште, сматрајући да се предметни споразум не може третирати као извршен јер су на преузимање исплате из судског депозита били принуђени због високе инфлације.

Обзиром на наведено правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев дајући при том разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд. Одредба члана 63. Закона о експропријацији важећег у време закључења споразума, регулише поступак одређивања накнаде пред органом управе и обавезујућег је карактера, јер предвиђа процедуру закључења споразума прописујући обавезе органа пред којим се води поступак да закаже и одржи расправу, корисника експропријације да поднесе писмену понуду о висини накнаде, органа да без одлагања достави примерак понуде ранијем сопственику, да од управних и других органа и организација прибави обавештење о чињеницама које могу бити од значаја за споразумно одређивање накнаде. Међутим, повреда поступка који претходи споразумном одређивању накнаде, не чини сама по себи споразум апсолутно ништавим у смислу члана 103. ЗОО, јер је споразум закључен у писменом облику и исти је извршен. Битан елеменат споразума је његова писмена форма, тако да грешке у процедури које претходе његовом закључењу, без обзира на императивни карактер одредби, не чине споразум апсолутно ништавим, јер се ради о повреди мањег значаја. Ово посебно имајући у виду да је споразум између странака извршен при чему тужиоци нису принуђени на преузимање износа новчане накнаде из судског депозита, већ су то својеволјно учинили, без обзира на разлоге због којих је то учињено. Стога на основу члана 107. став 2. ЗОО тужиоци не могу истицати ништавост споразума по основу чињенице да у поступку који је претходио закључивању тог споразума није дата писмена, већ усмена понуда накнаде.

Правилан је закључак нижестепених судова и о непостојању заблуде тужилаца, нити преваре у радњама овлашћених лица у поступку одређивања правичне накнаде, јер су тужиоцима предочене чињенице о висини накнаде која се у то време исплаћивала, а није постојала обавеза органа управе да тужиоце обавештавају о предстојећим изменама Закона, већ је напротив Општински орган Управе споразум морао постићи у року од 2 месеца од дана правоснажности решења о експропријацији, јер би се у противном накнадна одређивала судским путем. Стога су наводи ревизије у овом делу неосновани.

Неоснован је и навод ревизије да је предметно поравнање ништаво из разлога што је закључено без присуства крајњег корисника, те да понуду не може давати представник органа Управе Општине Раковица, јер је његова улога посредничка, као ни Јавни правобранилац Општине, као лице које се стара о законитости закљученог поравнања. Према одредби члана 8. став 2. Закона о експропријацији у градовима и насељима градског карактера експропријација се врши у корист Општине, а за потребе друштвено-правног лица из става 1. овог члана, као крајњег корисника. Према члану 11. став 4. накнаду за експроприсану непокретност плаћа корисник експропријације. Општину као корисника експропријације заступао је јавни правобранилац те закључењу споразума није било нужно присуство крајњег корисника који је полагањем новца у судски депозит предметни споразум конвалидирао.

Са изложеног а на основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дд